

Blagorodni gospod Doropoljski!

Dovoljujem si Vam napisati nekaj vrstic. Zelo rada čitam lepe povesti iz „Zvončka“ in pripovedujem svojim sesticama in bratu. Pišem prvič in rada bi se seznanila. Stara sem 11 let in imam papa v vojski. V šoli je učiteljica gđc. Minka Pretnar. Učimo se dosti lepega in dobrega. Mlajša sestra je pri mami v šoli, ki je tudi učiteljica. Zimski čas smo uporabili pri knjigah in tudi sankali smo se. Oh, da bi skoraj prišel zaželeni mir, ki ga že vsi pričakujemo. Prosim, priobčite moje vrstice v prihodnji „Zvonček“.

Pozdrave pošilja vdana

Nada Hren-ova,
naduč. hčerka na Muti
Štajersko.

Odgovor:

Ljuba Nada!

Redki so oni, ki nimajo nikogar v vojski. Tudi gospod Doropoljski ima šest bratov in tri sinove vojake. Zato so naše misli vedno pri dragih svojcih. Z njimi se veselimo zmaga, z njimi se žalostimo v nesreči. Tudi se gotovo večkrat spominjaš svojega papana, ki mora vztrajati v vojski. Zato bo pa naša radost temvečja, ko se vrnejo junaki po prestalih bojih z zmago ovenčani zopet domov. Kdo bi se ne veselil onega slovesnega dne! To bo dan zmage, dan miru in veselja, a tudi dan spominov, posvečenih onim, ki so ostali na bojnih poljanah, položivši svoje življenje na altar domovinske ljubezni. Ti so pripomogli največ, da zasije kmalu oni slavni dan našega prerojenja, našega vstajenja od dosedanjih prevar in zmot.

*

Blagorodni g. Doropoljski!

Čitla sem v Zvončku, da Vam otroci radi pišejo. Tudi jaz sem sklenila, da Vam pišem. Sedaj se učim doma za VI. razred s sestro Darinko. Učiva se radi. Imam še tri bratce Vladimirja, Bogdana in Vinkota. Vsi so pravi korenjaki. Moja mama je učiteljica

in tatek nadučitelj. Doma imam „Zvonček“, katerega rada prebiram. Učim se tudi na klavir. V jeseni se bom šla učiti v šolo v Ljubljano.

Veliko pozdravov Vam pošilja

Anica Berce,
učenka

v Št. Janžu. Dolenjsko.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Že na klavir se učiš! To je tudi lepo. Lepa glasba plemeniti srce. Glasba vpliva na nas vse drugače nego druge umetnosti: slikarstvo, podobarstvo, pesništvo ali sploh leposlovje. Glasba deluje skozi uho na našo notranjost. Kdar se bude prvih akordov različni odmevi, ne le po kakovosti in vsebini marveč tudi po tem, kakršno razpoloženje je v nas. V mestu večkrat slišimo lepo glasbo.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam prvič pišem. Ime mi je Alojzij Škufca. Rojen sem bil v Znojilih. Hodim v 3. razred. Posebej se učim nemščine: ker mislim v jeseni v zavode. Imam štiri brate in tri sestre. V vojski nimam nobenega.

Srčno Vas pozdravlja

Alojzij Škufca,
učenec 3. razr. na Krki
pri Zatičini.

Odgovor:

Dragi Alojzij!

Ti si srečen človek, ker nimaš nikogar na vojni. Zato se tudi lahko odpravljaš v srednje šole. Bog daj srečo! Le pridno se uči nemščine, to je trda kost. A tem slajša bo potem zavest, ko premagaš prvotne težave. Slovenec se povečini izlahka uči jezikov. Zato pa ne zabi mile slovenščine, ki nam je vselej in povsod mila in draga.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Prisrčno Vam želim še jaz pisati, kako je kaj na tem hribčku Žusemskem. In Vam opišem svoje veselje šolskih mladih let. Prav vesel je hribček Žusemski. Na ravninici stoji šola. V šoli stanujejo naš prijazni in skrbni gospod učitelj Franjo Pogačnik. Stara sem že 13 let, ali vedno veselo zahajam v šolo, kjer mnogo lepega slišim. Približuje se že vesela pomlad, ptičice že veselo pojo. Pa to me letos nič tako ne veseli, ker si mislim, da mi prinašajo ptičke pozdrav z vojske, kjer so moji ljubi bratci in znanci. Tudi rožice že cvetijo. Pa me tudi nič ne razveselijo, ker opomin mi v srce budijo, naj bi jih trgala in grobe padlih vojakov venčala. Le ko v šolo prihitim, tukaj se razveselim. Učitelj mi nalogo naročijo, s tem moje srce

razveselijo. Zato jim pa bom hvaležna, dokler bom na svetu živela.

Vas pozdravlja

Micika Škornik
Na Žusmu, 29/2, 1917.

Odgovor:

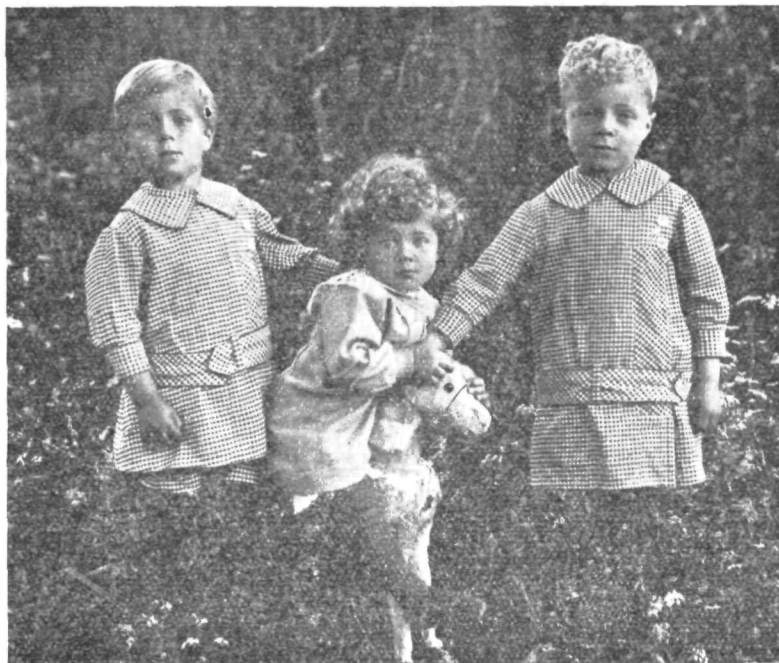
Ljuba Micika!

No, ti si jo pa ubrala drugače kot drugi koticarji. Imaš, kakor vse kaže tudi občutno srce, kar je danes mnogo na svetu, ko nam neizprosni sovražniki morijo vse najdražje zatirajo s tem v nas najblažja čustva. Da, vojna je res kruta, brezobzirna. Le blaga srca lajšajo v tem času neskončno bedo, neznošno gorje.

*

Popravek.

Gosp. dr. I. Šorli, ki je napravil toliko veselja in zabave naši mladini z Bob in Tedjem, vnovič povdarja, da ni prestavil omenjene povesti iz angleščine, kakor je pomotoma trdil v 3. št. letoš. Zvončka g. Doropoljski v svojem koticu, marveč se je le naslanjal na nemški prevod angleškega originala: „Helenina otroka“. Radevolje popravljamo to trditev z željo, da bi g. pisatelj kmalu razveselil našo mladino zopet s kako povestjo. Ur. Zvončka.

Oh, zdaj gremo, oh, zdaj gremo,
nazaj nas več ne bo.